

Pe urmele lui Caragiale

Foaie pentru inimă, cunoaștere și creație, editată de colectivul clasei a III-a a Colegiului Național „I.L. Caragiale” Ploiești, institutor Eugen NIȚĂ, serie nouă, nr. 7, februarie 2009

Învățătorul meu

BUN, DREPT ȘI CORECT

Încă din ultimele luni de grădiniță, am aflat că nu voi avea doamnă învățătoare, ci domn învățător. Nu știam dacă să mă bucur sau nu, dar oricum îmi treceau prin minte foarte multe întrebări, întrebări care, cu timpul, și-au găsit pe rând răspunsul.

Întrebările năvăleau în mintea mea ca o avalanșă. Mă întrebam cum o fi arătând, dacă o fi bun sau nu domnul învățător. Și tot așa.

Îmi aduc aminte cu foarte mare plăcere, de ziua în care l-am văzut pentru prima oară. Am avut multe emoții, dar au dispărut pe parcurs, când mi-am dat seama că domnul învățător este un om extraordinar.

În prima zi de școală ne-a primit cu foarte mare căldură. Ne-a ajutat să învingem teama cu care am pășit în curtea școlii, apoi ne-a învățat să scriem, să citim și să socotim.

Pentru mine este, în primul rând, prieten, apoi, dascăl. Știe când să mă dojenească sau când să mă alinte, îmi atrage atenția de câte ori greșesc și mă laudă când fac un lucru bun. Mă felicită pentru o reușită și mă încurajează în caz de eșec.

De câte ori a avut ocazia, a organizat excursii frumoase, care, pe noi, copiii, ne-a bucurat foarte mult. La munte sau la mare, domnul învățător a știut să ne fie și părinte și prieten.

Așa este domnul învățător. Întotdeauna un om bun, drept și corect, dar și foarte drastic atunci când este cazul.

MĂDALINA BALĂNESCU

Un dascăl desăvârșit

Îmi amintesc de prima zi de școală, când, timidă, împreună cu mama, tata și bunica am pășit în curtea școlii Ion Luca Caragiale.

Era o zi frumoasă de toamnă, când mama m-a trezit mai devreme ca de obicei și mi-a spus că e o zi mare. Era prima mea zi de școală, ziua când am devenit elev.

Îmi imaginam cu emoție că doamna învățătoare este drăguță, tânără sau este mai în vârstă.

Dar, surpriză!

La școală ne-a întâmpinat domnul învățător.

Ne-a zâmbit, primindu-ne cu

bucurie și căldură.

A doua zi, am început școala. Primele litere și cifre au apărut pe tablă ca niște raze de soare.

Domnul învățător cu înțelegere, înțelepciune și răbdare ne-a călăuzit pașii mărunți către cunoaștere. Dănsul poate fi comparat cu Domnul Trandafir. Este un dascăl desăvârșit.

Împreună, învățăm multe lucruri interesante. Este îngăduitor, dar își schimbă atitudinea când noi nu suntem cuminiți și nu vrem să învățăm. Dănsul vrea ca noi să ne însușim toate cunoștințele, învățând matematică pentru ordonarea minții și limba

română pentru cunoașterea comorilor neștiute.

Dumnealui vrea să navigăm în tainele lumii moderne folosind cartea, dar și computerul.

Este un exemplu pentru noi privind curățenia, disciplina și ordinea.

Clasa noastră dorește să fie ca o familie unită. Îl stimez că este drept în fața unor situații când trebuie să ia o decizie corectă.

Când voi fi mare îmi voi aminti cu drag de primul meu dascăl, DOMNUL ÎNVĂȚĂTOR.

IOANA CONSTANTIN

Prima mea Biblie

Pe 20 august 2008, când eu am împlinit opt ani, am primit de la bunica mea drept cadou o carte frumos ilustrată, al cărei titlu era „Prima mea Biblie”.

M-am bucurat mult fiindcă știam ca voi afla multe lucruri în completarea celor învățate la școală, în orele de religie.

Aceasta carte este o încercare de a-i apropia pe cei mici de istoria sfântă și Sfânta Scriptură, textele biblice apărând într-un limbaj potrivit înțelegerii noastre. Ea cuprinde douăsprezece capitole, cum ar fi: „Așa a început totul”, „Poporul lui Israel”, „Moise și pământul făgăduinței”, „Judecătorii și regii poporului lui Israel”, „Profeții domnului”,

„Peripețiile profeților”, „S-a născut fiul lui Dumnezeu”, „Tinerea lui Isus”, „Isus și apostolii săi”, „Minunile lui Mesia”, „Pildele lui Isus”, „Ultimele zile ale Mântuitorului”.

„Vechiul Testament” ne prezintă întâmplări fermecătoare ai căror eroi îndrăgiți vor deveni pentru noi nu numai prieteni, ci și modele de bună purtare creștinească.

„Noul Testament” redă întâmplările prin care trece Familia Sfântă: viața pilduitoare a lui Isus, tânărul generos și bun la suflet, unic Fiu al lui Dumnezeu.

Mi-a plăcut mult această carte, deoarece mi-a oferit plăcerea de a afla multe lucruri despre Isus.

ȘTEFAN GHEORGHE

În parcul de distracții

Într-o zi de duminică, împreună cu părinții mei, ne-am hotărât să mergem într-un parc de distracții. Am ajuns pe la prânz. Acolo era foarte frumos. Am văzut niște leagăne care te învăteau de te amețeau, mașinuțe bușitoare, clauni și multe altele.

Eu o rog pe mami:

- Mami, îmi dai voie să mă dau în toate jocurile de acolo?

- Nu, pentru că se va face târziu, dar profită de câte poți!

M-am dus să mă joc. Împreună cu tatăl meu ne-am îndreptat către mașinuțe. Ne-am bușit foarte tare. Apoi, mama mi-a cumpărat un balon de la un cloun.

Mami mi-a spus:

- Ioana, să mergem acasă că se face târziu!

- Bine, oricum am obosit.

Am plecat acasă. Mi-a plăcut în parc! A fost o zi de neuitat.

Ioana CERNAT

Fotbalul – pasiunea mea

Știți ce înseamnă fotbalul?

Este un sport care te disciplinează și te învață, uneori, să mai și pierzi. Simți emoții, bucurie pentru reușitele echipei favorite. Este un joc fair-play.

Fotbalul înseamnă să respecti tradiția, istoria și gloria culorilor sub

care joci. Fotbalul nu înseamnă să fii huligan, ci să-și respecti adversarul.

Fotbalul este o lecție de viață. „Hai Fortza Steaual”, sunt cuvintele care se aud, etapă de etapă pe un stadion glorios, Stadionul „Ghencea”.

În jocul de fotbal, trebuie să îți

folosești inteligența pentru a conduce mingea, pentru a o trimite acolo unde vrei tu. Trebuie să cunoști mingea, să te împrietenești cu ea. După cum zice și Pele, trebuie să creezi o legătură între tine și minge.

Filip RĂDUICĂ

Ion Luca Caragiale

Ion Luca Caragiale este cel mai mare dramaturg român. Critica literară a remarcat excepționala înzestrare a lui Caragiale pentru comic în comedii, și pentru analitic (analiză suflătoare, psihologică) în nuvele și în drama Năpasta.

S-a născut la 30 ianuarie 1852, în localitatea Haimanale, de lângă Ploiești. Părinții: Luca și Ecaterina Caragiale. Caragiale s-a născut într-o familie cu tradiții în domeniul dramaturgiei și al actoriei, astfel tatăl său a fost actor, apoi administrator de moșie. Unchiul lui, Costache și Iorgu, au fost și ei actori, autori dramatici și conducători de trupe teatrale.

Studiile l-a urmat în școala primară (1860-64) la Ploiești; gimnaziul (1864-67) la Ploiești; urmează, apoi, cursuri de artă dramatică la Conservatorul din București.

Debutul are loc în revista Ghimpele (1863).

Ocupă o serie de funcții mărunte. Este copist, corector, mai târziu gazetar. Colaborează la mai multe ziare și reviste (Creatorul, Claponul, Alegătorul liber, Unirea democratică). În 1878, Titu Maiorescu îl cheamă la redacția ziarului Timpul. Eminescu îl introduce la Junimea, unde își citește prima comedie: **O noapte furtunoasă**.

Perioada marilor creații dramatice: O noapte furtunoasă (1879), Conul Leonida față cu reacțiunea (1879), O scrisoare pierdută (1884), D-ale carnavalului (1885), Năpasta (1890).

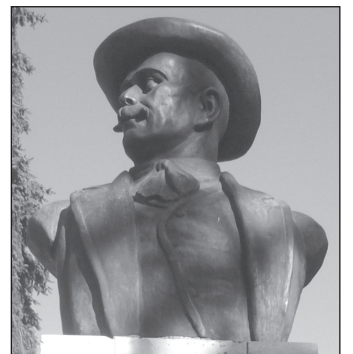
Perioada prozei scurte: volumul Momente (1901), volumul Nuvele și povestiri (1908).

Urmează un moment greu în viața lui Caragiale: procesul Caion. Acuzat pe nedrept plagiat (copiat) și apărât la proces de Barbu-Stefănescu Delavrancea. Caragiale și-a înaintat operele academiei spre a fi premiate, dar ele au fost respinse. Nemulțumit, din 1905 se stabilește la Berlin.

Stabilirea la Berlin n-a însemnat însă o rupere totală de cei de acasă, astfel, în anul 1907, în timpul războaielor țărănești, Caragiale a scris un pamflet: **1907. Din primăvară până în toamnă**. Scriitorul se stinge din viață la Berlin, la 9 iunie 1912. Este adus în țară și îngropat în București.

George Ronetti, la apariția volumului **Momente**, afirma (1901): **Nu momente maestre, monumente!** Momentele și schițele sunt mici instantanee de viață, prin care ne oferă o imagine complexă a societății timpului. Critica literară a remarcat talentul excepțional a lui Caragiale, în surprinderea unor aspecte semnificative ale vieții intime și publice, în realizarea unei tipologii variate și reprezentative. Marea performanță a lui Caragiale este că realizează aceste lucruri pe un spațiu mic, două-trei-patru pagini. Deci, prima caracteristică esențială a acestor proze este conciziunea. În aceste proze scurte se observă talentul dramaturgului prin știința dialogului foarte scurt, dar care individualizează psihologii. O replică demonstrează de multe ori nivelul de cultură, interesul dominant, psihologia personajului. Prin două-trei trăsături, Caragiale sugerează un caracter. Înscenarea este prezentă și aici prin prețioase observații, comentarii ale autorului. Caragiale are o viziune critică, satirică asupra realității. Aceste proze scurte alcătuiesc un adevărat mozaic realist, satiric al societății contemporane autorului. Foarte variate din punctul de vedere al conținutului, momentele și schițele ne oferă o imagine cuprinzătoare a instituțiilor și moravurilor epocii: școala: **Un pedagog de școală nouă, Dascăl prost, Bacaloriati**; demagogia politicienilor: **Amicul X, Triumful talentului**; justiția: **Petițiune, Articolul 214, Arendașul român, Tempora**; imoralitatea vieții de familie: **Tren de plăcere, Mici cadouri**; educația greșită din unele familii burgheze: **Vizită, D-I Goe**; presa: **Triumful talentului, Telegrama**.

Și în prozele scurte, comicul este bine realizat, ascunzând pe fiecare dată satira. Caragiale valorifică și în proza scurtă o serie de procedee noi, ca de exemplu oratoria, rupturile la nivelul limbajului (**La căldură**), limbajul bombastic din presă. Efectul este comic și satira, în același timp, vizând incultura, demagogia, suficiența. O altă trăsătură este caracterul dramatic, în sensul că prozatorul se bazează pe dialog.

De vorbă cu un fulg de nea

Era iarnă. Ninge liniștit cu fulgi mari și pufoși.

Eu stăteam în curte cu sania și mă bucuram de peisaj. Deodată, pe mâna mea s-a așezat un fulg mare și pufoș. Nu se topea așa cum se întâmpla cu ceilalți. Am fost convinsă că dorea să vorbească cu mine. Parcă zâmbea.

-Ce faci? Din ce lume vii tu? Povestește-mi, cum este acolo ? l-am întrebat eu curioasă.

-Mă bucur sa te cunosc! Eu vin dintr-un palat de Ghețar. E foarte frumos acolo, dar... nu întâlnesc copii gingași ca tine. Acolo tot este înghețat. Mă bucur că te-am întâlnit. Sunt fericit când văd copii ca tine care ne așteaptă cu drag.

-Dar voi, fulgișorilor, sunteți bucuria copiilor. Va iubim mult! Păcat că veniți atât de rar. Sunteți o minune când veniți printre noi.

-Iar noi, zice fulgușorul,abia auzindu-se, dacă nu ne-ați aștepta voi, copiii, cu atâta drag, nu am fi bucuroși, nu ne-am simți bine. La revedere! La revedere!

Și deodată fulgușorul dispăru. Se transformase într-o picătura de apă. În jurul meu dansau alți fulgi mari de nea.

Dar din păcate, nici unul nu s-a oprit să stăm de vorba.

Zăpada se așternuse în jurul meu. Totul era alb și strălucitor.

IULIA MARIA MARIN

Vacanța de iarnă

Suntem în luna ianuarie a anului 2009. Iată că din nou trebuie să mergem la școală! Parcă încă mai simt mirosul de ger proaspăt și scârțâitul omătului sub picioare.

Dar... să vă povestesc copii! Am avut o vacanță de iarnă minunată pe care am petrecut-o împreună cu părinții mei în Munții Alpi la schi. Fiecare zi a vacanței petrecute acolo era una de vis.

Fulgii parcă se jucau în zborul lor zglobiu. Copacii dantelați parcă dansau și ei în zborul legănat al dimineții reci de iarnă. Era un peisaj de poveste. Cristale sclipitoare parca îți luau ochii în jocul lor vesel și zburdalnic.

Deși era ger, în fiecare zi ne luam schiurile și o porneam pe pârtie. Acolo mai erau mulți copii veseli, îmbujorați și ei, dar foarte bucuroși. Era minunat.

Am făcut și un om de zăpadă, am alergat, ne-am bătut cu bulgări de zăpadă, iar spre ora 17,00, când ne întorceam la hotel, ne bălăceam în piscina frumos amenajată din incinta acestuia.

Cel mai interesant mi s-a părut atunci când am coborât de la două mii trei sute de metri la o mie șapte sute de metri altitudine, pe schiuri.

Iar spre sfârșitul vacanței am mers cu telecabina până la cota trei mii doua sute de metri altitudine unde am văzut un ghețar mare. Prietenii din grupul nostru spuneau că

suntem norocoși că avem o zi așa senină și că putem vedea toate crestele Munților Alpi. Ce zi superbă a fost atunci.

În ultima seară de ședere la hotel am avut prilejul să văd un spectacol de dans, iar oamenii care susțineau acest spectacol aveau niște măști ce imitau foarte bine animale adevărate ale pădurii, sau vrăjitoare. Aveau

un oarecare sentiment de teamă, dar știam ca nu mi se poate întâmpla nimic rău.

Sper să am cel puțin o vacanță la fel de frumoasă și în alți ani și să revăd acel peisaj din basme, care nu va dispărea niciodată din mintea mea. Ador anotimpul iarna!

A fost o iarnă frumoasă...

OCTAVIAN MILITARU

La grădina zoologică

Într-una din zile, pe când vremea mohorâtă nu ne dădea pace, am primit vestea minunată că vom putea vedea păsările sălbatice din grădina zoologică, împreună cu alte animale, pe care nu am ajuns niciodată să le vedem de aproape. Entuziasmați peste măsură, cu toții ne-am urmărit ghidul cu mare interes. Trecând pe lângă cuștile animalelor, am împărțit câteva idei despre ce am putea face după, neștiind cât de interesant vor fi păsările cu adevărat. Mai târziu, am aflat că vom merge la un adăpost de animale și păsări care au fost rănite și de care, cei de acolo, aveau grijă până ce puteau fi eliberate în natură. Însă, înainte de a intra în locul amenajat special, nu am putut ignora cușca mică ce

ședea pașnică pe o buturugă. Apropiindu-mă să văd ce era în ea, am descoperit, spre marea mea fericire, că era plină ochi de șoareci! Și nu orice fel de șoareci, ci cobai albi, ca spuma laptelui. Se zvârcoleau de colo colo, având prea puțin spațiu. Eram captivat de micile creaturi, din moment ce eu mi-aș fi dorit așa ceva! Gândurile mi-au fost întrerupte de ghidul nostru, care ne-a spus să ne depărtăm un pic, pentru a hrăni păsările. Nu știam la ce se referea, dar la întrebări aveam să primesc imediat răspuns de la ghid. Închizând ușa cu gratii de metal, pentru a fii protejați și pentru ca pasărea să nu ne atace, a scos un șoarece oarecare, apoi ni-l arată cu-n zâmbet larg pe față, spunând că acel biet șoricel avea să fie cina

vulturului. Am privit doar câteva secunde modul în care pasărea sfâșia animaluțul. Când ceilalți din grup s-au îmbulzit în față să vadă mai bine, unul din copii a profitat de ocazie deschizând ușa cuștii și a luat un șoricel cu repeziciune, vârandu-l în buzunarul hanoracului său. Șoricelul a fost pasat mai departe, în geanta altui prieten, iar eu am rămas mirat de gestul lui necugetat. Am spus supraveghetorului isprava băiatului, dar acesta deja știa. Eu nu am înțeles gestul băietelului, aflând mai târziu că îl luase pentru a-l salva din ghearele vulturului, apoi mi-am dat seama că toți aveau aceeași soartă. A fost ceva impresionant pentru mine.

ALEXANDRU IONESCU

Cu ochii de tăciune...

Ninge cu fulgi mari. Totul pare un ocean de ninsoare. Gulere albe de zăpadă s-au așezat peste case, garduri și copaci.

Pe streșinile caselor atârnă ghirlande de cristale. Florile de gheață stau lipite de geamuri.

Copiii au ieșit la joacă. Bulgării mici de zăpadă i-au rostogolit prin omăt și, ușor-ușor, a început să se formeze omul de zăpadă.

Copiii i-au pus doi ochi de tăciune,

un nas ascuțit dintr-un morcov, pe cap i-au pus o pălărie veche, iar la gât un fular să nu răcească. Pe trunchi au pus niște nasturi din carbune și o mătură.

Eram foarte fericiți. Ne-am jucat în jurul lui, iar seara am plecat la casele noastre.

Stăteam la geam și îl priveam, iar el parcă îmi spunea: „Sunt aici, nu am plecat. Vă aștept și mâine”.

MATEI VICTOR ȘTEFAN

IARNA

A sosit mult așteptata iarnă. Fulgi albi de zahăr cad din înaltul cerului. Ei dansează în văzduh până cad pe pământul amorțit. Pomii dezbrăcați sunt acoperiți cu o plapumă de un alb imaculat. De la depărtare pot fi asemănați cu oameni de zăpadă. Casele îmbrăcate în mantia albă par niște locomotive ce se odihnesc în omătul alb. Copiii îmbujorați, cu nasul rece, ies cu bucurie la joacă. Cu veselie se bat cu mingii de zăpadă, din stelele argintii.

Așa îmi aduc aminte de iernile petrecute la bunici, când mama mă ducea în fiecare vacanță de iarnă. Îmi plăcea că în Ajunul Crăciunului mergeam la Colindeț. Se strângeau copii din tot satul, își alegeau un vâtaf și mergeau din poartă în poartă strigând: “Bună-dimineața la Moș

Ajun! Bună-dimineața la Moș Ajun! Bună-dimineața la Moș Ajun!” Gazdele împărteau colindătorilor covrigi, biscuiți și bomboane. Eram nerăbdători să ajungem acasă să răsturnăm trăistuțele pline cu bunătăți.

În prima zi de Crăciun, încă de dimineață, se adunau cete de flăcăi și porneau să colinde la porțile sătenilor. Intram în curțile gospodariilor și cântam colinde care povestesc despre nașterea Mântuitorului, despre venirea celor trei magi și apariția stelei pe cer, cea care a vestit nașterea lui Iisus, cum ar fi „Sus boieri, nu mai dormiți”, „La te scoală tu, domn bun”, „La sculați, boieri sculați”. Gazdele ascultau cântecele pe prispă și apoi ne invitau înăuntru să servim cozonac, și prăjituri fel de fel. După

ce ne ospătam, plecam la următoarea casă și tot așa până colindam în tot satul. Fiecare familie ne primea pentru că se zice că cei care nu primesc urătorii sau colindătorii nu vor avea un an bun.

După ore întregi de colindat, ne întorceam acasă și ne strângeam cu toată familia în jurul bradului de Crăciun și a mesei tradiționale, încărcate cu bunătăți și frumos decorate pentru a cinsti cum se cuvine Sfânta zi a Nașterii Mântuitorului.

Așa petreceam fiecare zi la bunici, cu joc, colinde și bucate alese, că nici nu îmi dădeam seama când trecea vacanța de iarnă. Școala a început, dar iarna poposește printre noi, acordându-ne răgaz să ne bucurăm de minunile ei.

ALEXANDRU-VLAD NICULAE

O zi la munte

Anul trecut, în toamna, am fost împreună cu verișoara mea la Sinaia. În acea zi, se sărbătorea ”Ziua orașului Sinaia”. Întreaga suflare a orașului era adunată în centrul civic, care răsuna de muzică și voie bună. Totul era o pată de culoare și veselie ce te îndemna să petreci alături de ansamblurile folclorice care își etalau talentul pe scena amplasată în aer liber.

Vânzătorii ambulanți ne îmbiau cu tot felul de preparate, care mai de care mai apetisante și mai frumos prezentate. Era aproape imposibil să rezisti acestei ispite culinare.

Oriunde priveai nu vedeai decât oameni veseli și binevoitori, care te molipseau cu buna lor dispoziție.

După ce spectacolul în aer liber s-a terminat, am plecat cu toții către telecabină

pentru a urca la cota 1400. Călătoria cu telecabina a fost fascinantă, dar mi-a dat și fiori în același timp. M-au uimit frumusețile naturii, care, parcă, îți tăiau respirația.

Crestele golașe ale munților se întretaiau cu pajiștile catifelate și încă verzi. Brazilii semeți își ondulau crengile în adierea blajină de toamnă târzie. Soarele desmierda printre nori crestele abrupte ale munților. Câțiva turiști mai îndrăzneți parcurgeau trasee turistice, deloc ușoare, pentru a ajunge la cota 2000 și a se bucura de zăpada abia așternută.

Întreaga natură te îmbia să o privești la nesfârșit.

Totul a fost minunat! O zi minunată la munte pe care nu o voi uita!

VALERIU ALEXANDRU RĂDUȚĂ

Omul de zăpadă prinde viață

Într-o zi de duminică ne-am vizitat verișoara mea și părinții ei.

Ea mi-a propus ceva: - Miruna, haide să facem un om de zăpadă!

Așa că, eu împreună cu ea, am făcut un om de zăpadă. După ce au fost toți cei trei bulgări, puși unul peste altul, eu am adus din magazie carbuni și i-am făcut ochi de tăciune. Imediat, ea mi-a zis că o pălărie veche din lada cu lucrurile mele care nu îmi mai erau folosite, i-ar ține de cald omului de zăpadă. I-am pus o pălărie veche. Apoi, i-am cerut mamei mele un morcov care îi

venea omului de zăpadă ca un nas ascuțit. Ea mi-a dat clama din păr și i-a pus-o omului de zăpadă pe post de gură mare ca să poată vorbi ca oamenii adevărați. După un minut, omul de zăpadă a prins viață. La început ne-am speriat, dar apoi ne-am obișnuit. El s-a jucat și a dansat pe muzica iernii cu mine și cu verișoara mea. Iar cățelul meu, Rex, s-a bucurat mai mult decât oricine deoarece și-a făcut

un nou prieten.

A fost minunat!

MIRUNA IOANA MATEI

Porumbeii

Pentru mine, Parisul a rămas în amintirea mea ca oraș al porumbeilor.

Cei mai mulți porumbei i-am găsit în parcul din fața catedralei Notre-Dame.

Erau cu sutele, de toate culorile, peste tot și foarte blânzi.

Ca să-i pot prinde, le-am dat ceva de mâncare.

Erau curajoși, așa că se apropiau de fărâmituri ca să mănânce, iar eu puteam să-i prind.

Am stat și m-am jucat cu ei mai multe ore.

Mă încânta blândețea lor și eram fericit că aveam prima dată ocazia să țin în brațe un porumbel.

Apoi am mai văzut porumbei și în alte parcuri și grădini, dar nicăieri așa de mulți și de blânzi ca cei de la catedrala Notre-Dame.

Ei au rămas în amintirea mea ca un simbol al orașului de pe Sena.

CHIRU ADRIAN

Drepturile copilului și Sufletul lumii

Copilul este o ființă minunată, plină de candoare, printr-un lucru atât de simplu ca zâmbetul lui, poate să te înduioșeze.

Copilul este primul moștenitor al naturii mărețe, este ca o pasăre care dorește să își ia zborul, el dorește să fie liber să atingă imensitatea albastrului cerului.

Limba vorbită de copiii din întreaga lume este comună, deoarece copiii nu au nevoie de cuvinte să se înțeleagă, să comunice, ei folosesc un limbaj special numit **Sufletul lumii**, în care cuvintele sunt în plus, deoarece copiii sunt protejați de inocență, învăluți în manta binelui.

Sănătatea este unul din lucrurile esențiale la care are dreptul un copil, deoarece sănătatea este o virtute necesară unei vieți senine. Ea este asemenea unui cer înstelat, care

și formează caracterul.

Să nu uităm că ei stau la baza societății, dar cine mai mult ca noi să-i înțeleagă decât noi cei care o să avem mereu un suflet de copil.

oferă oamenilor minunile nopții : stelele care se reflectă în depărtări albastre.

Studiile unui copil sunt cele care pun bazele unei cunoașteri temeinice și fac lumină acolo unde este întuneric, studiile formează o viitoare persoană de succes care va tinde mereu spre infinit.

Copiii au drepturi depline, ei beneficiază de dreptul de a urma școli superioare, au dreptul la timp liber, vacanță joacă.

Educația stă la baza societății , copiii au dreptul la o educație , ea este cea care definește personalitatea

STEFANIA IULIA SANDU

Sunt mândru că sunt român!

Copil fiind, globul pământesc era pentru mine o jucărie multicoloră, chiar haioasă. Tot învărtindu-l, am descoperit o pată de culoare pe care scria România și am fost dezamăgită când am aflat că țara mea este atât de mică în comparație cu alte țări, reprezentate și ele pe glob.

Părinții mi-au explicat că mai importante decât mărimea unei țări sunt frumusețea și bogăția ei. Mi-au arătat apoi harta României și am văzut patru culori: maro, reprezentând Munții Carpați, galben, însemnând dealurile, verde, câmpiile și firicele albastre, râurile care străbăteau în lung și în lat întreaga Țară. În partea de sud a țării, o panglică lată albastră, fluviul Dunărea, scaldă roditorul pământ al României și se varsă în Marea Neagră prin trei

brațe, formând un tărâm mirific, Delta Dunării.

În acel moment, am simțit răcoarea înaltelor creste stâncoase, am văzut capra neagră zburdând printre brazii semeți, am auzit foșnetul liniștitor al pădurilor de foioase și cântecul maiestros al privighetorii, mi-am amintit gustul gemului de prune din nesfârșitele livezi și gustul pâinii calde din lanurile aurii de grâu și am simțit că valuri înspumate îmi ating picioarele pe nisipul fierbinte.

Nu mai am nicio îndoială. Mica mea țară este de o rară frumusețe și spun asta mereu, iar cuvintele răsună melodios în frumoasa mea limbă, limba româna: ce mândră sunt că sunt româncă!

MIRUNA IOANA MATEI

LA CIRC

A venit circul în orașul nostru. Am auzit o mulțime de reclame și de aceea am rugat-o pe mama să mergem și noi. Spectacolul a fost ca o feerie, cu mult suspans, a Circului „Globus”. Publicul a venit în număr mare, spectacolul din arena era așteptat cu interes de noi copiii și de toți iubitorii circului.

Mi-a plăcut foarte mult ce am văzut!

Acrobațiile și dresurile, într-o atmosferă jucăușă, creată de personaje fantastice, numere de dans, în arenă sau la înălțime. De la echilibristică, la salturi în aer, de la dresura de rațe, la cea de cai și ponei, de la vulturul

pleșuv, evoluând liber, la un loc cu papagali și porumbei, până la tigrii siberieni care sar prin cercul de foc, de la dansul țigănesc, plin de piruete, la triplul trapez, spectacolul de circ a fost ca o poveste pentru copii, dar care le-a plăcut și celor mari, dispuși să-și reamintească de lumea fermecată a basmelor. Un om care mânca săbii și torțe cu flăcări, magicieni care scoteau porumbei din joben, bani și mingii din batiste, un fahcir care dormea pe un pat din cuie și pe cioburi de sticlă.

Apoi, acrobații care se dădeau peste cap în aer și făceau triplu salturi periculoase.

Am văzut și o mulțime de animale.

Leii feroși, îmblânziți de dresori curajoși. La un moment dat, dresorul și-a băgat capul în gura leului. A fost un moment de tensiune maximă, toată lumea era foarte atentă. Pentru o clipă mi-a fost teamă pentru el, dar totul s-a terminat cu bine. Formidabil, ce curaj pot avea acești oameni!

Când spectacolul s-a terminat, am mers acasă.

Ca să mă distrez cu prietenii, am exersat câteva salturi mortale ale iepurașului de jucărie în gura leului de pluș... și am cercetat apoi enciclopedia ca să cunosc mai multe amănunte despre animale.

ȘTEFAN BARBU

O EXCURSIE DE NEUITAT

În perioada 28 august – 6 septembrie 2008, împreună cu alți colegi din școala mea am făcut o minunată excursie în Turcia, țară ce reprezintă o îmbinare armonioasă de mare, soare și orașe antice, scăldate în unica lumină mediteraneană.

În drumul nostru spre Kusadasi, am traversat diversele forme de relief ale țării vecine Bulgaria. După câteva ore bune de mers, inclusiv cu feribotul, am ajuns la destinație. Peisajul a fost minunat !

Kusadasi este una dintre cele mai importante stațiuni din Turcia. Îți oferă numeroase posibilități pentru a petrece o vacanță de neuitat, fiind cunoscut ca cel mai atractiv oraș de pe malul Mării Egee, mai ales că în apropiere se află numeroase locuri istorice.

Ce poate fi mai frumos decât răsăritul soarelui pe geana Mării Egee?

Aici întâlnim clima mediteraneană, cu veri foarte calde și ierni blânde, favorizând un lung sezon turistic. Astfel, Kusadasi este răsfățat de razele soarelui timp de 300 zile pe an. Numeroasele plaje cu nisip fin și atmosfera liniștită sunt ideale pentru o vacanță de vis. Și ziua nu se încheie atunci când soarele se pregătește să plece la culcare. Totul capătă un aer magic atunci când luminile din port se aprind.

Aici poți admira zeci de vapoare, șalupe, yahturi dispărând în noapte, undeva între mare și cer. Din ele rămân doar câteva luminițe care parcă te avertizează de existența lor.

După câteva zile de plajă, am făcut o croazieră pe Marea Egee, unde razele soarelui, și briza mării ne-au răsfățat din plin. Momentele acestea le păstrăm în numeroase fotografii.

De asemenea, vizita în renumitul oraș

Pamukkale a fost un prilej de încântare. Denumirea orașului („Castelul de bumbac”) ne duce cu gândul la activitatea localnicilor - prelucrarea bumbacului pentru confecționarea diverselor articole textile.

Un alt punct de atracție a fost anticul oraș Efes. Pentru cine are posibilitatea să facă o excursie pe coasta de sud a Turciei, Efes este, fără îndoială, cel mai atrăgător loc în ceea ce înseamnă cultura și civilizația romană.

Minunile culturale și arheologice ale Turciei, precum și ospitalitatea localnicilor atrag milioane de călători în fiecare an, din toate colțurile lumii, ce rămân impresionați de locurile vizitate. Amintirile deosebite pe care și eu le păstrez din aceste locuri reprezintă motivul pentru care am scris aceste rânduri.

NICOLAE DESPINA

ELLA

Animalul meu preferat este câinele. Pot spune că iubesc toți cățelușii, dar cel mai mult o iubesc pe Ella. Ea are doi ani, iar părinții mi l-au făcut cadou de ziua mea.

Am numit-o așa pentru că mătușa mea mi-a spus că acest cuvânt înseamnă în limba greacă “vino aici”.

Ella este canis, de culoare gri, foarte, foarte jucăuș. M-am atașat foarte mult de ea și pot spune că un câine este, într-adevăr, cel mai bun prieten al omului.

Ellei îi place foarte mult să alerge prin parc, să se joace, să fie alintată. Cu toate că are mâncarea ei, vine și cerșește

de fiecare dată când stăm la masă și nu se lasă până nu o servește cu ceva din ce mănânci tu.

Sunt foarte fericit că am avut câine și, chiar dacă nu vorbește, eu știu că și el mă iubește la fel de mult pe cât îl iubesc și eu.

SABIN FLORIAN NIȚĂ

ANDREEA CĂTĂLINA POPESCU

S.O.S.

Într-o seară, în timp ce mă pregăteam de culcare, computerul meu a început să emită niște sunete ciudate. Întorc privirea către monitor. Nu-mi venea să cred ce se întâmplă....Deși fusese închis, pe ecran a apărut un mesaj straniu, pe care nu-l înțelegeam. După câteva momente, am reușit să-l descriez:era un s.o.s. transmis din ghiozdanul lui Andrei, un copil dezordonat. Cel care lansase semnalul de ajutor era chiar caietul lui de română.

- De ce esti nemulțumit? îl întreb.
- Nu mai pot suporta! Am rămas cu câteva file!
- Cine ți-a provocat neplăcerile?
- Cum cine? Cel care nu învață, își scrie temele în grabă și le greșește. Nu se străduiește să învețe ortogramele. Mai mult a rupt filele pentru a face avioane și coifuri din hârtie. Mi-au rămas doar 8 file! Te rog, ajută-mă!
- Stai liniștit! Voi căuta soluția salvatoare.

Ce era să fac? Am cerut ajutorul unei zâne. Aceasta m-a transformat într-un vrăjitor și m-a trimis în visul lui Andrei. I-am spus:

- Pentru că nu ai milă de lucrurile tale, te voi transforma într-un caiet al unui copil rău, la fel ca tine.

Totul a luat o întorsătură neașteptată:stăpânul noului caiet a început să se distreze la fel ca Andrei. De câte ori rupea câte o filă, caietul plângea, spunând că-l doare rău.

- Nu mai pot suporta! Promit că voi fi un elev ordonat!

Bagheta magică a zânei a adus lucrurile la normal. Înainte să adorm am primit un nou mesaj:

- Mulțumesc !
Era caietul lui Andrei.

ALEX IANCU

Arcul și săgețile

Înainte de inventarea prafului de pușcă se foloseau ca arme arcurile și săgețile.

Existau numeroase legende despre îndemânarea unor arcași celebri, precum Roobin Hood.

După apariția armelor de foc, tragerea cu arcul a început să fie practică mai mult ca un sport.

Scopul sportului este de a marca puncte prin tragerea săgeții cât mai aproape de centrul țintei.

Din anul 1931 se organizează campionate mondiale, odată la doi ani. Acest sport face parte din programul Jocurilor Olimpice.

Tirul cu arcul este preferat atât de bărbați cât și de femei, fiind un sport competitiv.

La fel ca tirul cu arcul există un joc care se numește : “ Darts” și care este un test al preciziei. În locul arcului, jucătorii aruncă săgețile cu mâna.

Eu am jucat darts cu un prieten începând de la un anumit număr de puncte și pe măsură ce trăgeam la țintă le scădeam.

Am câștigat pentru că am ajuns primul la zero.

EMIL-MIHAIL ION

Suntem mândri

Era o zi frumoasă de septembrie. Împreună cu părinții mei am mers la școală pentru deschiderea anului școlar. Era primul meu an de școală. În fața școlii eram o grămadă de copii de toate vârstele. M-am întâlnit cu câțiva dintre colegii mei, pe care deja îi cunoșteam. Cu toții ne întrebam ce ne va aștepta. A apărut un domn înalt, care avea în mână multe baloane și despre care am aflat că era învățătorul nostru. Ne-a strâns pe toți în jurul dumnealui, ne-a împărțit baloane și insigne de boboci.

Cu toții am plecat spre baza sportivă pentru deschiderea anului școlar. Cu mândrie, în frunte cu domnul învățător, am făcut un tur de

prezentare în jurul tribunelor pline. Toată lumea ne aplauda.

Am intrat pentru prima dată pe poarta școlii, unde urma să învățăm în următorii patru ani. Am făcut poze pe treptele școlii. Cu toții eram bucuroși și curioși.

După aceste momente solemne, am intrat în clasă. Acolo ne așteptau alte surprize. Pe bănci aveam cărți. Ne-am așezat în bănci. Domnul învățător a strigat pentru prima dată catalogul, după care ne-a spus orarul pentru primul an de școală.

Tot cu domnul învățător am învățat tainele abecedarului și, în special, matematica. În timpul liber am fost și în alte excursii interesante și frumoase.

În una dintre aceste excursii, am vizitat Castelul Peleş din orașul Sinaia. Pentru a ne cunoaște orașul în care locuim, am vizitat casa unde a locuit Nichita Stănescu și alte muzee frumoase din orașul nostru.

Domnul învățător ne îndeamnă să mergem la cât mai multe concursuri, să fim competitivi, să luptăm pentru rezultate cât mai bune. Ne-am bucurat foarte mult când am fost lăudați la serbarea de Moș Crăciun, în fața părinților și a invitaților pentru rezultate bune obținute de noi la concursul “Inteligențe Prahovene”.

Ne bucurăm și suntem mândri că suntem elevii domnului învățător.

Ioana Diana POPESCU

Iarnă însorită

Bună dimineata ,soare cu dinți scilpitori, mai albi decât zăpada adusă de norii călători. Ești trist fiindcă nu a nins, deși, calendaristic vorbind, iarna a venit. În lipsă de omăt, pe care știu că tare ți-ar plăcea să-ți plimbi triumfător razele, răzând fără sonor, eu îți ofer geamurile toate, desenate cu crizanteme și forme de gheață foarte ciudate.

Soare,nu fi foarte supărat,căci la meteo s-a anunțat:Va fi zăpadă să-ți

pui și în cap! Atunci, pentru tine, copiii din omăt vor face oameni de zăpadă, pe care iarna întreagă îi vei mângâia, cât pe cer vei sta. O rugăminte am la tine, de lacuri să nu te atingi prea des, doar știi că ne place să le găsim și la amiază înghețate. Știi ceva,mai bine pitește-te undeva și să ieși doar de te voi chema. Așa, zăpada nu se va mai topi și voi putea mai des să merg la schi, mă voi juca cu bulgări de nea, voi construi din omăt igluuri și figurine

albe. Cât de frumoasă va fi natura pudrată din abundență cu zăpadă .Îmi imaginez copacii încărați cu flori albe și cristale de gheața, nămeți mari de zăpadă, întreg universul va fi o ciocolată albă.

Am glumit, soare, când ți-am spus să te pitești, pe tine mereu te vreau pe cer, așa cum îmi doresc ierni albe ca în povești.

MIRUNA ELENA STOICA

Plantele

Nu am putea să trăim fără plante...

Deoarece ele fac aerul respirabil, sunt cele mai bune prietene ale omului.

Plantele sunt cu adevărat extraordinare: nu se pot mișca pentru a-și găsi hrana, dar și-o produc singure, folosind energia luminii soarelui printr-un proces numit fotosinteză.

Sunt plante care înfloresc doar pentru o zi. Altele supraviețuiesc în deșert sau printre ghețurile veșnice, dăruind culoare și frumusețe chiar și celor mai mohorâte orașe.

Când este prea cald sau prea frig, unele plante mor, lăsând semințele care se vor dezvolta în condiții climatice mai bune. Alte plante știu să se protejeze împotriva secetei, frigului și animalelor înfometate. Cele rezistente la căldură se găsesc în pădurile ecuatoriale din America, Africa... Cele care trăiesc la munte sunt diferite. Datorită frigului, puține specii reușesc să supraviețuiască.

Pentru a supraviețui, unele plante și-au dezvoltat comportamente proprii: mănâncă insecte, găzduiesc furnici, trăiesc pe alte plante.

Există plante comestibile, acestea fiind baza alimentației multor popoare. Chiar și medicina tradițională folosea plantele. Ele sunt utilizate și acum pentru a obține medicamente și cosmetice.

Culorile, formele și frumusețea plantelor pot îmbunătăți mult mediul în care trăim. Fac umbră și înviează orașele mohorâte cu spațiile verzi, îmbietoare. Plantele oferă hrană și casă păsărilor, insectelor și mamiferelor mici.

Arta grădinăritului permite fiecăruia să își creeze o grădinișă personală.

Plantele vor fi întotdeauna importante pentru om.

Rămâne datoria noastră să le salvăm, ținând sub control defrișările, poluarea și dispariția speciilor rare.

ANDREEA CĂTĂLINA POPESCU

Puiul de căprioară

Într-o zi frumoasă de toamnă, ne aflam la bunici, la Bănești.

Am hotărât să merg cu bunicul în pădure după ciuperci. În timp ce le adunam, am zărit lângă un tufiș un pui de căprioară. Când ne-a văzut, nu a fugit, nu s-a speriat, deoarece era rănit. L-am luat și ne-am întors acasă.

Surioara mea, Ana, și bunica mea ne așteptau în pragul ușii.

L-am dus în grajd, l-am bandajat și l-am hrănit. După aceea, am început să vorbesc cu el. I-am spus că mă numesc Tudor și că vreau să am grijă de el.

- Și eu mă numesc Corniță, Tudore! Îți mulțumesc că m-ai găsit!

- Voi avea grijă să te faci bine.

Toată iarna, bunicii, eu și sora mea am avut grijă de căpriorul vorbitor.

Toate animalele din curtea bunicilor s-au împrietenit cu el.

Piciorul lui Corniță acum era vindecat.

Uneori, mergea la poarta dinspre grădină și privea pădurea.

Într-o duminică de primăvară, când mugurașii au început să plesnească pe crengi și colțul ierbii a început să crească, am hotărât să-i dăm drumul puului la mama lui, care l-a așteptat toată iarna.

Văzându-se liber, Corniță ne-a mai privit o clipă și a fugit spre mama lui bucuros.

TUDOR ANDREI NIȚU

Bocănilă

Oana, Luminița și Alex sunt prietenii mei buni de la Vălenii de Munte. Într-o zi frumoasă de sfârșit de vară ne-am dus în pădure să culegem mure.

- Ce dulceață gustoasă va face bunica! s-a bucurat Oana.

La umbra unui stejar, am văzut un iepuraș. Iepurașul era mic și sprinten. Avea blănița cenușie și lăbuțele groase.

Alex avea la el un cotor de varză. I-am aruncat cotorul iepurelui. El a venit încet, cu urechile ciulite și a luat cotorul de varză. A început să ronțăie și se uita la noi cu ochii lui mari și negri. Luminița a zis să-i punem numele de Bocănilă. Am fost toți de

acord și eram fericiți că aveam un animal al pădurii prietenul nostru.

După ce a ronțait tot, Bocănilă a făcut un salt uriaș și a fugit în pădure. Am încercat să-l prindem, să fugim după el, dar l-am pierdut din ochi.

Ce sprinten era iepurașul!

A doua zi, am venit iar la pădure, cu morcovi și cu varză, dar nu l-am mai văzut pe Bocănilă.

Ne-a părut rău că nu l-am mai găsit, dar i-am lăsat mâncarea la umbra stejarului.

Cine știe pe unde o umbra Bocănilă?

Andreea Maria COSTEA

La Predeal

În vacanța de iarnă am fost la Predeal, împreună cu părinții și cu finii.

În dimineața aceea eram foarte emoționată, iar timpul a trecut încet până la plecare. În drumul nostru ne-am oprit să facem ultimele cumpărături.

Știam că vom dormi la Hotelul “Clăbucet” și abia așteptam să ajungem acolo. De jos am urcat fără bagaje.

N-am mai fost acolo din iarna trecută, când unchiul meu a organizat o

excursie la săniuș.

Aerul acela răcoros mi-a făcut poftă de mâncare și, imediat ce ne-am cazat, am coborât să mâncăm. După aceea, am plecat într-o excursie pe un traseu montan.

Am admirat copacii drepti ca niște lumânări, stâncile golașe, care se vedeau în anumite poieni. Când s-a înserat eram deja înapoi la hotel și, după ce am luat cina, am jucat cărți, apoi ne-am culcat.

excursie la săniuș.

Aerul acela răcoros mi-a făcut poftă de mâncare și, imediat ce ne-am cazat, am coborât să mâncăm. După aceea, am plecat într-o excursie pe un traseu montan.

Am admirat copacii drepti ca niște lumânări, stâncile golașe, care se vedeau în anumite poieni. Când s-a înserat eram deja înapoi la hotel și, după ce am luat cina, am jucat cărți, apoi ne-am culcat.

A doua zi urma să mergem pe alt traseu și trebuia să fim odihniți.

La întoarcere, am făcut un popas la Barajul Măneciu. L-am traversat cu mașina și la poalele muntelui am făcut un grătar. Acolo m-am împrietenit cu un câțeluș și m-am întâlnit cu pădurarul din zonă.

Ce excursie frumoasă și plină de zăpadă am avut în această vacanță!

ANA-MARIA MIHAI

frumusețile găsite acolo.

Elena nu mai era supărată văzând în Dana o prietenă cu aceleași preocupări.

ori copiii fac greșeli mari răzând de alți copii aflați în scaun cu roțile.

A doua zi s-au întâlnit și și-au zâmbit prietenește.

Cristina DICEANU

